

EBIJONITA (6) *sb m*

Zawsze -bion-; -t- (5), -th- (1).

Teksty nie oznaczają *é* oraz *ó*.

pl N ebijonite [zapis: -ae] (1). *◇ G* ebijonit(o)w (2). *◇ D* ebijonit(o)m (2). *◇ A* ebijonity (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Członek sekty judeo-chrześcijańskiej z pierwszych wieków naszej ery głoszącej potrzebę zachowania Prawa Mojżeszowego i nie uznającej nadprzyrodzonego poczęcia Chrystusa (z hebr. „ēbhyonim” ‘ubodzy’) (6) : Názorei á Ebionithae obrzezánye wypełnyáli KromRozm III Fv; Tym tedy piérwzym fłowem/ iáko gromem/ Ian S. pobija ták Ebionity y Sámołatény/ ktorzy bluznią mowiáe/ że Pan Chrístus przed Márią nie był WujNT 304; Przez piérwszą trąbę rozumie fię kácerłtwo Ebionitow/ ktore fię wżczęło zá czáfow Apóstołłkich. WujNT 857, 299, 299 marg, Zzzzz.

AK